

Fa dos anys, als 87, Joaquim Carbó (Barcelona, 1932) va veure, igual que la resta del planeta, com li canviava la vida el «carronyavirus», tal com l'autor del clàssic juvenil *La casa sota la sorra* (1966) qualifica el «flagell de la pandèmia». «Aquest agost, si tot va bé, en compliré 90, i aquells dies, haver de quedar-te reclus a casa, tot el que va passar... em va fer reflexionar sobre el que la meua dona, la Rosa, i jo fèiem abans. Ja no podíem anar al cine o al teatre... I les idees que havia anat apuntant per escriure contes o alguna novel·la em van semblar tan superficials i poc importants davant el que li havia caigut al món a sobre que ja no em servien». De «la constatació d'aquest fracàs» i de posar-se «a recordar fets i circumstàncies anteriors i persones que havien sigut importants» en la seva vida va sorgir *Sense futur* (Destino), que va ser finalista del passat premi Pla, al qual es va presentar sense pseudònim.

Escrit entre el març del 2020 i l'agost del 2021, abans de la guerra a Ucraïna –«tan terrible»–, i malgrat l'aparent pessimisme del títol i frases del llibre on qualifica el present que vivim de «fosc, perillós, sordid i malaltís», Carbó opina que davant mals auguris futurs del canvi climàtic, guerres i més pandèmies, «sigui com sigui, els humans hem de sobreviure». «No vull que cap persona a qui estimo i que em sobreviurà hagi de malviure en un món de ciència-ficció catastrofista [...]». Pateixo per tota la humanitat que quedarà i s'haurà d'espavilar per trobar una sortida digna a tots els problemes que truquen a la porta. Ens ho juguem tot, i entenc i desitjo que s'imposaran la raó i el sentit comú», escriu.

I davant la premsa, tot i que confessa que encara no s'atreveix a tornar als cines, destilla vitalitat, encara que és més que cons-

cient de les xacres dels anys (còlon irritable, ja no es pot tallar les ungles sol..., enumera amb somriure resignat). «Intento viure la vellesa i entendre-la, però quan penses que d'aquí 15 dies o tres mesos potser ja no hi seràs... Estic content d'haver arribat fins aquí però després dels 90 ja en queden pocs», assumeix.

Carbó, a qui la seva feina als matins a la Caixa li permetia dedi-

NOVETAT EDITORIAL

L'autor de 'La casa sota la sorra' reuneix als gairebé 90 anys a 'Sense futur' records i reflexions durant el «carronyavirus» i sobre personatges que han sigut importants en la seva vida.

Joaquim Carbó, memòries de pandèmia i més enllà

ANNA ABELLA
Barcelona

Joaquim Carbó, ahir.

Ricard Cugat

car-se a escriure a les tardes –és autor d'un centenar de títols–, va ser un dels fundadors del col·lectiu Ofèlia Dracs, amb el qual es va prodigar en gèneres com l'eròtic, i és història viva de *Cavall Fort*, on va escriure ja des dels primers números, el 1961, i on encara col·labora.

Cita un altre dels seus clàssics de literatura infantil i juvenil, *La colla dels deu* (1969), per recordar

com van arribar a recriminar-li «que era masclista» perquè en aquella aventura no hi havia nenes. «En aquells anys a les escoles nens i nenes estaven separats. No hauria sigut realista», raona, enllaçant amb el cas d'Amanda Gorman, la jove poeta negra que es va fer famosa en la presa de possessió del president Joe Biden i que va vetar la traducció al català d'un llibre seu perquè el traductor no era dona ni negra (Victor Obiols). «És una mica absurd portar la puresa a tals límits. ¿Significa que si escrius d'un perruquer has de ser perruquer? ¿O assassí si ho fas d'un assassí?», es pregunta.

A *Sense futur*, a més de repassar diversos premis Nobel, Carbó recorda els escriptors Manuel de Pedrolo, Albert Jané, Estanislau Torres i Jordi Arbonès, el llibreter de la Muga, Gaspar Aguayo, el dibuixant Picanyol i el poeta Joan Margarit, a qui va conèixer poc però del qual assenyala «la gran repercussió als mitjans que va tenir la seva mort». «Imagino que perquè també escrivia en castellà», afegeix. També ho feia Terenci Moix, postilla, «que va veure que així es podia guanyar millor la vida».

Pocs lectors

Carbó, que mig parafraseja Raimon amb un vincle d'un temps molt antic i molt llarg, se sorprèn davant les moltes novetats en català que hi ha. «La immersió lingüística ha servit per fer més escriptors, però no lectors. Els lectors que hi ha no es corresponen amb el nombre de llibres que s'escriuen», opina qui cada nit apunta un breu resum del dia a la seva agenda i periòdicament dona a la Biblioteca de Catalunya correspondència en forma de correus electrònics que considera importants. Ara està escrivint una novel·la per a joves sobre nens soldats: «Tres nois i una noia amb caràcter». ■

Jordi Cotrina

MUSEU NACIONAL D'ART DE CATALUNYA

El patronat del museu acorda per unanimitat el projecte del pavelló Victòria Eugènia i que l'actual director segueixi cinc anys més.

El MNAC renova Pepe Serra i pacta iniciar la seva ampliació

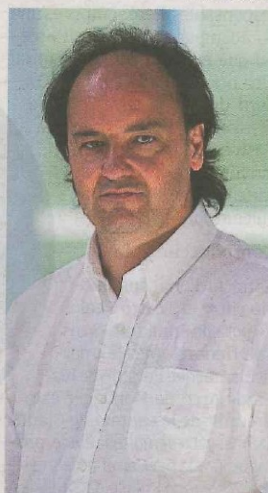
EL PERIÓDICO
Barcelona

El patronat del Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) va acordar per unanimitat iniciar el seu projecte d'ampliació i renovar-ne el director, Pepe Serra, per cinc

anys més, després de destacar «molt positivament» la seva més d'una dècada en el càrrec.

El patronat, integrat per la Generalitat, el Ministeri de Cultura i Esport, l'Ajuntament de Barcelona i diferents personalitats en representació de la societat civil, va donar el vistiplau per iniciar la tramitació

del concurs del projecte d'ampliació al pavelló Victòria Eugènia, que suposarà, segons els gestors, «una important transformació i permeatrà un replantejament global del museu, els espais, els relats i el seu abast». El calendari preveu desenvolupar els plans de viabilitat i museografia, així com els projectes ar-

Pepe Serra.

quitectònics, durant el 2022 i el 2023 per «afrontar el concurs públic del projecte definitiu a finals del 2023 o inicis del 2024».

Centenari a la vista

El Pla Estratègic del MNAC ja marcava com a horitzó per acabar les obres l'any 2029, quan es commemori el centenari de l'Exposició Internacional, la urbanització de Montjuïc i la construcció del Palau Nacional.

Respecte de la renovació de Serra, al capdavant del centre des de desembre del 2011, el patronat destaca, a més de la seva tasca com a director, «el posicionament social i cultural aconseguit, que ha suposat un important increment de visitants, que ha arribat a prop de 900.000 el 2019, davant els 400.000 del 2012, a l'inici del seu mandat». ■